

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **H. S.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR,
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. OAM-1003/ZA-ZA11-LE32-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobkyně namítá porušení § 2 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 14 zákona o azylu, porušen byl též § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu z důvodu, že správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nepřihlížel pečlivě, co v průběhu řízení vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobkyně uvádí, že Ukrajinu opustila v roce 2018, kdy přicestovala do České republiky, kde pobývá její manžel. Pobývala též na území Polska a České republiky v minulosti v rámci krátkodobých pracovních víz. Při pohovoru uvedla, že je za svého muže provdaná 6 let, ale vzhledem ke skutečnosti, že nejdříve byl zaměstnán na území Ruské federace, a nyní v České republice, jejich soužití bylo dosud nárazové po dobu dovolené, kdy byli ve spojení přes sociální síť. Žalobkyně situaci psychicky špatně snášela, navíc se u manžela vyskytly zdravotní komplikace, které delší dobu nebyly diagnostikovány. Manžel trpí Crohnovou chorobou. Při návratu na Ukrajinu se žalobkyně obává života, který by ji tam čekal, její otec je těžký alkoholik. Z prvního manželství má dva dospělé syny, kteří žijí v domě, který obývala se svým prvním manželem. V současné době je bez jakéhokoliv zázemí, nevlastní na Ukrajině žádnou nemovitost, nemá práci, nemá tam žádnou oporu, žádné osoby jí blízké, na které by se mohla obrátit se žádostí o pomoc a podporu. S manželem se snaží o dítě, ale to se jim nedaří. V současné době jsou pacienti odborné kliniky.
4. Jedním z důvodů, pro který žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu, je důvod humanitární. Žalobkyně je dlouhodobě ve velkém psychickém stresu, který subjektivně vnímá jako neúnosný. Při pobytu v přijímacím středisku jí bylo ze strany zmocněného zástupce doporučeno obrátit se na zdravotní službu s žádostí o řešení této otázky medikamentózně. K tomuto bylo přistoupeno a žalobkyni byly podávány léky na uklidnění. Toto však není dlouhodobé řešení problému. Žalobkyně namítá, že správní spis neobsahoval závěry řešení tohoto problému ze strany lékařské služby, takže se k tomuto blíže vyjádřit nebylo možné. Žalobkyně se podrobila po propuštění z přijímacího střediska prvotnímu vyšetření psychologa. Tato zpráva byla žalovanému poskytnuta - Zpráva z psychologického poradenství ze dne 3. 1. 2020. Z předložené zprávy vyplývá, že se jedná o osobu, která je po dlouhé časové období vystavena situacím, které mají za následek rozvinutí posttraumatické stresové poruchy. Tyto symptomy byly u žalobkyně i během pobytu v azylovém přijímacím středisku.
5. Žalobkyně má za to, že na základě předložených listinných důkazů, lékařské zprávy manžela a psychologické zprávy, jsou zde důvody pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany. Podání žádosti bylo vyústěním stresu, který žalobkyně dlouhodobě pociťuje. K tomu odkázala na důkazy na podporu skutečnosti naplnění ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, pojmu osoby zranitelné.

6. Důvod udělení humanitárního azylu spatřuje žalobkyně v situaci, kdy nelze považovat za bezpečnou zemi, s ohledem na její stav, žádný stát mimo ČR, neboť žalobkyně je osobou zranitelnou s ohledem na její psychický stav a závislost na manželovi. Rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné a nepřezkoumatelné.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobkyně dle něj jako jediný důvod podání žádosti uvedla, že má v ČR nemocného manžela, kdy potažmo nařiká na svůj špatný psychický zdravotní stav. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že v ČR v současnosti žije její manžel a že by zde chtěla zůstat, vést normální život a mít tady rodinu, žalovaný konstatuje, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody relevantní ve smyslu zákona o azylu, stejně tak jako mezi ně nelze zařadit ani skutečnost, že její manžel je nemocný. Pokud se jedná o odhalení neoprávněného pobytu žalobkyně v ČR a hrozby vyhoštění, pak žalovaný uvádí, že tento stav si žalobkyně zapříčinila sama a nelze jím omlouvat její protiprávní jednání, které vyústilo až v uložení sankce vyhoštění z území ČR, stejně tak jako nelze žádost o mezinárodní ochranu řešit legalizací pobytu v ČR. Žalobkyně rovněž výslovně uvedla, že ve své vlasti nikdy neměla problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, a potvrdila, že na Ukrajině ani neměla žádné problémy se státními orgány. Žalovaný se nedomnívá, že by při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nedůvodné či nezákonné. Byl též zjištěn řádně skutkový stav věci. Odkázal konečně na § 16 odst. 3 zákona o azylu.
8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. K žádosti žalobkyně sdělila, že nemá žádné politické přesvědčení, je vdaná a má dvě děti, kdy obě žijí na Ukrajině. Do ČR přijela v roce 2018. Důvodem podání žádosti je skutečnost, že má žalobkyně v ČR manžela, se kterým nemůže zůstat. Manžel je nemocný, musí jezdit do nemocnice na kontroly. Šest let komunikují pouze přes internet a telefon, nežijí spolu, chtěli by však dítě.
10. Při pohovoru žalobkyně upřesnila, že Ukrajinu opustila, aby v ČR mohla žít s manželem. Manžel je zde zaměstnaný, vyřizoval zde doklady pro sloučení rodiny. Manžel má Crohnovu chorobu, musí chodit na pravidelné kontroly. Vede normální život, ale musí držet dietu a stresuje se ohledně toho. Dále žalobkyně sdělila, že ve vlasti nikdy neměla žádné problémy. Právní zástupkyně doplnila, že hlavním důvodem podání žádosti jsou humanitární důvody, které žalobkyně spatřuje v dlouhodobě závažné životní situaci, která se podepsala na jejím psychickém stavu, což doloží lékařskými zprávami. Psychický stav je v příčinné souvislosti se situací, do které se žalobkyně dostala. Mimo jiné z neznalosti zákona se dostala do problému v oblasti nelegálního zaměstnání, což je předmětem jiného řízení.
11. Součástí spisu jsou dále lékařské zprávy dokládající zdravotní stav manžela žalobkyně a kopie oddacího listu ze dne 21. 7. 2015. Součástí spisového materiálu je rovněž zpráva z psychologického poradenství ze dne 3. 1. 2020 se závěrem, že žalobkyně má citlivější povahu se sklonem k úzkostnému prožívání. Necítí se dobře při odloučení od manžela, proto za ním přijela do ČR dříve, než bylo vyřízeno sloučení rodiny. Nyní je pod velkým tlakem z důvodu odhalení jejího neoprávněného pobytu, kdy jí hrozí vyhoštění, a tedy i odloučení od manžela. Její stav by se stabilizoval, pokud by riziku vyhoštění čelit nemusela.

12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila, proto byl její souhlas presumován.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu: *pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.*
16. Dle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
17. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
18. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
19. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že v postupu žalovaného pochybení neshledal. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že: „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobkyně a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti, provedl potřebné důkazy, řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu.

20. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „*fjle třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž úvzornovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítá jako zjevně nedůvodná.*“*
21. Jádrem námitek žalobkyně je, že se domnívá, že se žalovaný měl zabývat tím, zda jsou u ní dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti uvedla, že se domnívá, že je osobou zranitelnou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, což dle ní potvrzuje psychologická zpráva dokládající její špatný psychický stav. Současně namítla i porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Aby mohl žalovaný zkoumat tvrzené humanitární důvody, musela by být žádost žalobkyně posuzována meritorně. K tomu však bylo zapotřebí, aby žalovaný nejprve žádost žalobkyně vyhodnotil jako přípustnou. Zásadní otázkou proto je, zda se žalovaný dopustil pochybení, pokud žádost žalobkyně posoudil jako nepřípustnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
23. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“).
24. Aby mohl žalovaný aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Žalovaný předně vyšel z toho, že dle § 2 bodu 24 vyhlášky považuje Česká republika Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu.
25. Žalovaný si pro posouzení politické a bezpečnostní situace na Ukrajině opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí. Konkrétně vycházel zejména z výpovědí a vyjádření, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně z

Informace OAMP MV ČR Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019. Na základě zjištění z uvedených podkladů došel žalovaný k závěru, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi se stabilním demokratickým parlamentním zřízením a pluralitním systémem. Žalobkyně pochází z města B., tedy z oblasti, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády, není dotčena válečným konfliktem probíhajícím na východě země, nevztahuje se na ni výjimka definovaná v uvedené vyhlášce a návrat žalobkyně do ní je zcela bezpečný. Soud žádné pochybení žalovaného v tomto směru neshledal.

26. Dikce § 16 odst. 2 zákona o azylu předpokládá možnost vyloučení aplikace zde uvedeného postupu pouze v případě, kdy žadatel prokáže, že daný stát za bezpečnou zemi považovat nelze. Tak se však v případě žalobkyně v žádném případě nestalo.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
28. Žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení naprosto žádnou skutečnost, která by byt směřovala k tomu, že Ukrajinu nepovažuje za bezpečnou zemi, a neuvedla ani, že by ve vlasti měla jakékoli problémy či obtíže, naopak výslovně potvrdila, že nikdy žádné problémy s ukrajinskými státními orgány neměla. Žalovaný proto v souladu se svými zjištěními následně postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Svě závěry přitom zcela srozumitelným a odpovídajícím způsobem zdůvodnil. K tomu soud ještě poznamenává, že žalobkyně nerozporela závěr žalovaného o tom, že se v případě Ukrajiny jedná o bezpečnou zemi, ani ve zde podané žalobě, kde své žalobní námitky směřuje výhradně k tomu, že jí měl žalovaný udělit azyl z humanitárních důvodů.
29. Z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a to včetně namítaného azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud se těmito důvody nezabýval.
30. Tvzení ohledně zdravotního stavu žalobkyně, či skutečnosti, že se jedná o osobu zranitelnou podle zákona o azylu, které žalobkyně považuje za důvody zvláštního zřetele hodné, spadají do uvedeného rozmezí důvodů (jde konkrétně §14 zákona o azylu), které není třeba zkoumat, jestliže se jedná o žadatele, který přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a jde o zjevně nedůvodnou žádost.
31. Žalobkyně na podporu svých tvrzení předložila žalovanému oddací list, lékařské zprávy o zdravotním stavu jejího manžela a zprávu z psychologického vyšetření. Žalovaný se k těmto dokumentům v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil a uvedl, z jakého důvodu tyto

nezařadil mezi podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že jelikož se tyto dokumenty žádným způsobem neuplatní, pokud jde o možné řešení otázky, zda by žalobkyni v případě návratu do vlasti mohlo hrozit nebezpečí pronásledování dle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, nezahrnul je mezi podklady pro vydání rozhodnutí.

32. Navržené důkazy se vztahují k prokázání skutkových zjištění ohledně zdravotního stavu žalobkyně a jejího manžela, a její pobytové historie. Jsou však zcela bez vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, nedokládají ani žádnou skutečnost, ze které by bylo zřejmé, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit pronásledování, vážná újma nebo jiné nebezpečí. Jejich provedení by nemělo význam, neboť i kdyby žalobkyně prokázala, že v jejím případě jsou důvody zvláštního zřetele hodné, žalovaný by tyto důvody, jak bylo uvedeno, s odkazem na § 16 odst. 3 zákona o azylu nezohlednil. Existence či neexistence důvodů zvláštního zřetele hodných by nemohla nic změnit na výsledku řízení.
33. Soud uzavírá, že jelikož žalovaný žádost žalobkyně posoudil jako zjevně nedůvodnou, a tudíž se nezabýval důvody uvedenými v § 14 zákona o azylu, a tedy ani zdravotním stavem žalobkyně, neobstojí ani její námitka ohledně porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný rodinné poměry žalobkyně vůbec nezkoumal.
34. Lze ještě dodat, že jakkoli soud chápe, že situace žalobkyně je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobkyně legalizaci svého pobytu v ČR provedla tímto způsobem. Při pohovoru bylo zjištěno, že se žalobkyně ocitla ve svízelné situaci v oblasti nelegálního zaměstnání mimo jiné z důvodu neznalosti zákona. Ani neznalost právních předpisů nemůže však bez dalšího v žádném případě protiprávní jednání žalobkyně omluvit.
35. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
36. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. srpna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. v.
soudce